שני (מ"ח) ומייתי לה פרק מרובה (ב"ק סט. ושם) אם יש סיד ביניהם לא ידענא כמה: אני"ג דריבא חרם. גרסינן ומלאתי מפרש חרס דומה הוא לחרסית ואין לבן כמו סיד ונ"ל פירושו אם יש

חרסית ביניהם (ה) דומה שמליינין

להודיע שהוא טהור שעד שם אין

בית הקברות שאינה לבן בינתים:

אמר רב פפא כשהסיד שפוך.

וחרסית טהורין אבל כשהוא מרובה

ושפוך על ראשו אז לריך חרסית שאם יש חרסית יש לתלות שנתן

ללידי האבן חרסית והסיד נתחבר

בו ולרפו הסיד שעל רחשו עמה וחם

אין חרסית א״כ סיד הוא של ליון

בינתים ולפירוש הקונטרם גרסינן

אף על גב דליכא חורש (ו) ומפרש

ביניהם טהור דאינתקא לה טומאה

דהוי לה קבר שנחרש ותימה לי נהי

דטהור מטומאת אהל טהור לא הוי

דהוי כמו שדה שנחרש בה קבר ושמא טהור מאהל קאמר א"נ לגמרי ע"י

דישה וניפוח א"נ ביניהם איכא טובא

ספיקות ושרי ספק אי איכא ליון (י) הטומאה שביניהם אי לא ואפילו איכא

ליון הרי נחרש ומלאתי מפרש דהשתא

סלקא דעתיה דה"פ אם יש ביניהם

חורש טהור דודאי לא היה שם

טומאה דאם היה ביניהם לא היה

חורשו אדם תימה לי אמאי לא פריך

דקתני בקמייתא אם יש סיד ביניהם

בינתים טמא אע"ג דאיכא חורש

והכא קתני אם יש חורש ביניהם

טהור ואע"ג דאיכא סיד ונ"ל דסלקא

דעתיה דהך בתרייתה איירי בדליכה

סיד דכי איכא סיד לא היה טהור

לעולם דהא אין מציינין אם לאו על

הטומאה (מ) וכי חורשו לא יהא טהור

ולהכי לא מקשה כי אם מסיפא

דברייתה קמייתה דחיירי בדליכה

סיד: דאמר מר אין מרחיקים.

כך פירש בתוספתא ובקונט' ובספרים

מנאתי דאמר מר אין מעמידין ניון

כו' ולפי זה אינו נותן טעם למה כל

השדה טמא אלא נותן טעם למה

תחתיהן טהורין דחין מעמידין ליון

במקום הטומאה ונהי דברוח אחד או

שנים או שלשה יש לנו לומר דכל

תחתיה טמא כי אין הטומאה בפחות

מן הליון אבל בארבעה יש לתלות

הטומאה בכל השדה לפיכך מחתיהן

טהורים: ואבלאים בחולו של

מועד נפקינן. במשנה פי׳ מחי

טעמא לא מקשה על אינך ובירושלי

מקשה מליינין על הקברות ולא

פירוש ודחי כי ליכח סיד

עשין מה: נא ה מייי ח"ב

הלכה יא:

כלאים הלכה טו:

נב ר מיי׳ פ״א מהל׳ מגילה

הל' ד סמג עשין דרבגן ד טוש"ע א"ח סי תרפח

סעיף א: גג ז ח מיי׳ פ״ב מהל׳ כלאים הלכה טו והלכה

בד ט מיי׳ שם הלכה [1]

שקלים הלכה ט סמג

 ל) [לעיל ה:], ב) חוספחה
שקלים פ"ה [עי"ש],
ג) [לעיל ה:], ד) מגילה יג: בט. שקלים פ״א מ״א, בט. שקלים פ״א מ״א, ד) כלאים פ״ב מ״א ב״ב לד., ו) [במדבר כח], ז) [ל"ל

הגהות הב"ח

(א) גמ' דאימור מחמת (ח) גבי דסימור מחתם חוכש הוא דאיקלף ואי לא
קיד: (כ) רש"י ד"ה מסובכין:
(ב) שם ד"ה הכא כוי
מחתם חוכש הוא הס"ד ואח"כ מה"ד דאיקלף כו' וטהור הס"ד ומה"ד ואי לא כו': (ד) ד"ה דאי ס"ד מדידהו דבעל הבית יהבינו להו אמאי: (ה) תום' ד"ה אע"ג כו' אם יש חרסית ביניהם שאינה לבן בינתים דומה שמליינין וכו׳ זין בית הקברות הס״ד: (ו) ד"ה אמר כו' אע"ג י מנת כו מעיג מורש ביניהם ומפרש דאינתקא כו': (1) בא"ד אי איכא ליון על הטומאה שביניהן: (ח) בא"ד אם לאו על הטומאה ואפילו חורשו

מוסף רש"י

משמיעין על השקלים. נהכרות נית דין (מגילה בש.) נית דין מכריוין שיניאו שם יג:) שקלים למקדש (שם יג:) ועל הכלאים. לעקור הזרעים הניכרין בין המבוחה (שם כמ:) שגדלו הזרעים קלת ונילן ניכר ועוקרין אותן משדותיהן בהכרות בית דין (שם יג:).

ודלמא טומאה מגואי. ולא בין האילנות ולא נחרש בתקום טומאה: אם יש סיד ביניהם. הליון הוא מסיד כדתנן פרק ה' דתעשר מש א ב ג מיי פית ביניהם מומאה מוחדים ביניה את ושת) אם יש מדך מהלים שומאם מת (ב) מסובכין. שאינן עומדין בשורה אחת סביב הגבולין אלא מעורבין בכל השדה דודאי נחרש כל השדה בשביל האילנות: הא אמרן אין מרחיקין ליון ממקום טומאה. וכיון שסמוך לאילנות הליון ודאי

טומאה בין האילנות היא ונחרש בשביל האילנות: כל מילי דמתא עליה ודלמא מומאה מגואי ואילנות מבראי רמיא. דתלמיד בקי הוא: מלא אבן במסובכין ואיבעית אימא הא אמרן 6 אין אחת מצויינת. בסיד תחתיה טמא. מרחיקין ציון ממקום מומאה שלא להפסיד ומפי מורי הזקן אבן אחת מלויינת את א"י ר' יהודה אומר עד שיהא שם זקן שיש סיד על גבה דחינו לריך להרחיק או תלמיד לפי שאין הכל בקיאין בדבר אמר הליון מן האבן לפי שהאבן גבוה על אביי שמע מינה צורבא מרבנן דאיכא במתא גבי קרקע ורואה את הליון מיד קודם כל מילי דמתא עליה רמיא אמר רב יהודה שיהא נוגע בו אבל בשדה מרחיקין אמצא אבן מצויינת תחתיה ממא שתים אם לה ליון בסמוך דומנין לא חזי ליון עד דאתי ונגע ומאהיל: שתים. מלויינות יש סיד ביניהן ביניהן ממא ואם אין סיד תחתיהן טמא אבל ביניהן אם יש סיד ביניהן ביניהן מהור ואע"ג דליכא חורש ביניהם על הארץ טמא דמשום ליון והתניא י מצא אבן אחת מצויינת תחתיה הוא: אע"ג דליכא חורש. שלא חרש ממא שתים אם יש חורש ביניהן ביניהן ביניהם מעולם טהור כי ליכא סיד: מהור ואם לאו ביניהן ממא אמר רב פפא אם אין חורש ביניהן טמא. ואע"ג בהכא כשהסיד שפוך על ראשיהן ומרודה דליכא סיד לפי שליין את האבנים שמכאן ומכאן לא חשש לציין בינתים: לכאן ולכאן אי איכא חורש ביניהן ביניהן הכא. דקתני כי ליכא חורש טמא מהור דאימור מחמת חורש הוא 🕫 דאיקפל כגון סיד שפוך על ראשי אבנים ואי לא סיד דביני ביני הוא וממא א"ר אסי ומרודה לכאן ולכאן ביניהן דאי איכא במצר אחד מצוין הוא ממא וכל השדה חורש מחמת חורש הוא (נ) דאיקלף כולה מהורה שנים הם ממאין וכל השדה שנקלף מן האבנים ונפלו שם ביניהם כולָה מהורה שלשה הם ממאין וכל השדה וטהור ואי לא סיד דביני ביני כולה מהורה ארבעה הן מהורין וכל השדה הוא ומחמת ליון נעשה שם להודיע כולה ממאה דאמר מר 🌣 אין מרחיקין ציון שיש גם ביניהם טומחה: חין מרחיקין ממקום מומאה שלא להפסיד את א"י: ליון ממקום טומאה. ולהכי ליין כל ארבעה מלריו דתהא כל השדה ויוצאין אף על הכלאים: ואכלאים בחולו של מועד נפקינן ורמינהו די באחד באדר משמיעין על השקלים די ועל הכלאים בחמשה עשר בו קורין את המגילה בכרכים נטמחה ובליון דמלר חחד לח סגי לכולה דאין מרחיקין ליון ממקום מומחה: וחכלחים בחולו של מועד נפקינן ורמינהו באחד באדר ויוצאין לקווץ את הדרכים ולתקן הרחובות משמיעין על השקלים. שיהו ישראל ולמוד המקואות ועושין כל צורכי רבים מביאין תרומת שקלים בניסן דכתיביי ומציינין את הקברות ויוצאין על הכלאים בחדשו לחדשי השנה חדש והבה לי רבי אלעזר ורבי יוםי בר חנינא חד אמר יכאן בבכיר כאן באפיל וחד אמר כאן בזרעים קרבן מתרומה חדשה: בכרכים. המוקפין חומה מימות יהושע בן נון: ואת מקואות המים. מקואות המים של כאן בירקות א"ר אםי א"ר יוחנן "לא שנו מ' סאה שחוטטין אותן מן הזבל אלא שאין ניצן ניכר אבל ניצן ניכר יוצאין שנכנס לתוכן כל ימות הגשמים. והאי עליהן מאי שנא בחולו של מועד דנפקינן דלא פריך נמי בגמרא אשאר מתני׳ אמר רבי יעקב אמר רבי יוחגן משום דתני ומתקנים הדרכים והרחובות שכר פעולה דמוזלי גבן אמר רב זביד בחולו ש"מ והכא תנא בט"ו באדר משום דלאו פירכא הוא דבדין הוא ואיתימא רב משרשיא שמע מינה כי דמתקנין להו תרי זימני דכי מתקן יהביגן להו שכר מתרומת הלשכה יהביגן בט"ו באדר אתו גשמים ומקלקלי להו דאי סלקא דעתך מדידהו יהבינן להו מָאי נפקא לן מינייהו כל כמה דבעו ליתן להו והדרי ומתקני להו בחולו של מועד אבל אכלאים כיון דעקרו להו להו ועד כמה אמר רב שמואל בר יצחק לגמרי בחמשה עשר בחדר למה לי ם כאותה ששנינו יי כל סאה שיש בה למיפק בו בחולו של מועד ולהכי קא מיבעיה: כחן בבכיר כחן בחפיל.

על הבכירות יוצאים בט"ו באדר על האפילות בחולו של מועד דפסח: בורעים. על התבואה יוצאין בט"ו באדר שקודמין לירקות: לא שנו. דאין יולאין עליהם קודם אדר וקודם חולו של מועד: משום שכר פעולה דמוזלי גבן. כלומר שיכול לשכור פועלין בזול לפי שאינן עוסקין במלאכה בחולו של מועד: שמע מינה. מדעסקינן לשכור פועלים בזול: **כי יהבינן להו**. שכירות לפועלים דבטלי כלאים: דאי סלקא דעתך מדידהו. דבעל הבית (ד) יהיב להו אמאי יוצאין להכי בחולו של מועד משום שכר פעולה לבטלו בכל זמן אף על גב דליכא שכר פעולה בזול וכל מה דבעי ליתב להו אלא מתרומת הלשכה יהבינן להו וכל כמה דמלינן ללמלם מעות דהקדש עבדינן: ועד כמה. הוי כלאים דחייב לבטלו:

רובע

כבר ליינו ומתרץ כגון שירד שטף מים של גשמים ושטפו: במ"ל קורין את המגילה. הוי מני למתני בי"ד בו " (בכפרים) אלא משום דט"ו זמן דדברים אחרים הוא כגון ומתקנין את הדרכים וכו':

רובע

דבוודר גבן. למ"ד לקמן (דף יג.) שכר פעולה שחין לו מה יאכל שרי ניחא שיכולין ליטול שכרן אלא למאן דאמר אסור לא ידעינן היכן ישכרו פועלים במועד ושמא יש לומר דהני דמלות התירו:

בתרומת הלשכה. אין להקשות הא אית בהן מעילה דלב ב"ד מתנה עלייהו ובפרק בתרא דכתובות (דף קו. ושם) איכא מילי טובא שנוטלין שכרן מתרומת הלשכה: שרש בה רובע. פירוש כשרולה לזרוע דהא קתני סיפא ר' יוסי

אומר יבור והא לא שייך בנזרע כבר ובפרק המוכר פירוח (ב"ב דף זד. ושם) מייתי לה מיהו בשמעתין דאיירי בנזרע כבר יש לומר דלא פליגי:

רבינו חננאל וניחוש דלמא טומאה גואי ואילנות על הגבולין . בראי. ופרקינז במסובכיז. מרחיקין ציון ממקום הטומאה שלא להפסיד את ארץ ישראל. ר׳ יהודה אומר עד שיהא שם זקן או תלמיד שתיקן זה הציון, לפי שאין הכל . בקיאין בדבר. ש״מ צורבא מרבנז דאיתיה במתא כל מילי דמתא עליה רמיין. אמר רב יהודה מצא

אבז אחת מצויינת תחתיה ביניהן טמא, ואם לאו טהור. ואם היה הסיד שפוך על ראשיהן ומרודה לכאן ולכאן אי ל) איכא חרש ביניהן טמא, דאמרי׳ מחמת חרש הוא דאיקפל, ואם לאו סיד דביני ביני הוא וטהור. אמר ר' אסי מצא ציון מצד אחד הוא הצד טמא וכל השדה טהורה, וכן שלשה הן טהורה, וכן שלשה הן טמאין וכל השדה טהורה, ארבעה השדה כולה טמאה והציונין שהציון בהן טהורין. דאמר מר בהן טהורין. דאמר מר אין מרחיקין ציון ממקום טומאה שלא להפסיד את אף על הכלאים. ומקשינן . איני דבחולו של מועד יוצאין על הכלאים, והתנן . בחמשה עשר באדר יוצאין על הכלאים. ופרקינן בככיר יוצאין בחמשה עשר באדר, באפיל יוצאין בחולו של מוער. ויש אומרים כאן בזרעים וכאן בירקות. (ו)אמר ר' יוחנן לא שנו בחולו של מועד לא שנו בחולו של מועו אלא שאין ניצן ניכר, פ"י צין שלהן ניכר. אבל אם הצין שלהן ניכר שהוא כלאים יוצאין לאלתר ואין שוהין אותן עד חולו של מועד. ומאי שנא בחולו של מועד יוצאין על הכלאים, אמר ר' יוחנן [משום] שכר פעולה, עת שהפועלים בטלין ונשכרין בזול . לעקור הזרעים ולהשליכז.

א) אולי צ"ל אי איכא חרש ביניהן טהור כו' דביני ביני הוא וטמא ואולי דרבינו היה לו גרסא אחרת.

ובעינן למיתן להו אגרייהו

מתרומת הלשכה.